

LBRIS

We know
books

Margaret Mitchell

PE ARIPILE
VÂNTULUI

VOL 1

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul I

Scarlett O'Hara nu era frumoasă, dar bărbații nu-și dădeau seama de asta când erau sub farmecul ei, așa cum erau acum gemenii Tarleton. Pe chipul ei, trăsăturile delicate ale mamei, o aristocrată de origine franceză din regiunea de coastă, nu se armonizau cu trăsăturile greoaie ale tatălui, un irlandez cu obrazul rumen. Totuși avea o față atrăgătoare, cu bărbia ascuțită și fălci puternice. Ochii, puțin migdalați și mărginiți de gene dese, erau de un verde deschis, fără cea mai mică nuanță căpruie. Sprâncenele, groase și negre, desenau o neașteptată linie oblică pe pielea albă ca magnolia, acea piele pe care puneau atâta preț femeile din Sud și pe care o apărau cu atâta grijă, cu ajutorul pălăriilor, al vălurilor și al mitenelor, de soarele arzător al Georgiei.

În acea luminoasă după-amiază de aprilie din anul 1861, Scarlett O'Hara, cum stătea între Stuart și Brent Tarleton, pe veranda răcoroasă și umbroasă de la Tara, plantația tatălui ei, oferea ochilor o imagine încântătoare. Rochia nouă, croită din doisprezece iarzi de muselină verde înflorată, unduia pe cercurile crinolinei și culoarea se armoniza perfect cu aceea a sandalelor de marochin verde cu tocuri joase, pe care tatăl ei i le adusese de curând din Atlanta. Rochia îi scotea în evidență într-un mod fermecător mijlocul, cel mai subțire din trei comitate, și corsajul foarte ajustat învăluia un piept bine dezvoltat pentru o fată de șaisprezece ani. Dar cu tot felul pudic în care-și așezase poalele rochiei, cu tot aerul rezervat pe care i-l dădea părul lins, strâns în coc la spate, cu toată cuminenția mâinilor mici și albe, încrucișate în poală, Scarlett își ascundea cu greu adevărata fire. Pe fața ei, plină de o dulceață studiată, ochii verzi, neastâmpărați și poruncitori, plini de viață, nu se potriveau deloc cu atitudinea ei cuviincioasă. Își datora bunele purtări observațiilor blânde ale mamei ei și disciplinei mai severe exercitate de Mammy, dar ochii îi trădau firea.

Lângă ea, de o parte și de alta, gemenii se lăfăiau în fotolii și, râzând și pălăvrăgind, priveau soarele prin paharele pline cu lichior de mentă. Își încrucișaseră neglijent picioarele lungi și greoaie de călăreți, încălțate cu

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-6500-60-4

cizme până la genunchi. În vârstă de nouăsprezece ani, înalți de aproape 1,90 m, cu mâini și picioare lungi și cu mușchii tari, cu fața arsă de soare, părul roșu închis, privirea veselă și arogantă, îmbrăcați în vestoane identice și cu pantaloni de culoarea muștarului, semănau unul cu altul ca două picături de apă.

Afară, soarele care apunea poleia grădina, luminând copacii încărcăți de flori albe care se profilau în mase compacte pe un fond verde deschis. Caii celor doi gemeni – niște animale mari, roșcate ca părul stăpânilor lor – erau priponiți pe alea de trăsuri; lângă ei mârâia haita de câini slabi și nervoși care întovărășeau peste tot pe Stuart și pe Brent. Mai la o parte, cum se cădea unui aristocrat, un câine mare, cu pete negre, stătea culcat cu botul pe labe și aștepta răbdător ca băieții să plece acasă, la cină.

Între câini, cai și gemeni exista o înrudire mult mai adâncă decât aceea rezultând dintr-o permanentă tovărășie. Erau ca niște animale tinere, nepăsătoare, pline de grație și de nerv, strălucind de sănătate. Băieții erau impetuoși și susceptibili ca și caii lor, dar blânzi cu cei care știau cum să se poarte cu ei.

Deși cei trei de pe verandă fuseseră deprinși din naștere cu viața ușoară de pe plantații și fuseseră serviți din fragedă copilărie de slugi mereu la cheremul lor, pe chipurile lor nu se citea nici moliciune, nici indolență. Aveau puterea și vioiciunea oamenilor de la țară, care și-au petrecut toată viața în aer liber și care nu și-au prea bătut capul cu lucrurile anoste din cărți. Viața în nordul Georgiei, în comitatul Clayton, era încă rustică și, după principiile în vigoare la Augusta, Savannah și Charleston, chiar puțin cam primitivă. Sudiștii din regiunile mai vechi îi priveau de sus pe georgienii din nord, dar aici, în nordul Georgiei, lipsa rafinementelor unei educații alese nu avea însemnătate dacă te arătai la înălțime când trebuia.

Ceea ce avea mai ales însemnătate era să cultivi bumbac de bună calitate, să încalci bine, să tragi bine cu pușca, să fii un bun dansator, să știi să ții tovărășie doamnelor și să bei ca un om de lume, ca un gentleman.

În toate aceste privințe, gemenii se arătau la înălțime, dar în același timp erau cunoscuți pentru totala lor incapacitate de a învăța ceva din cărți. Părinții lor erau oamenii cei mai bogați din comitat, stăpâneau cel mai mare număr de cai și de sclavi, dar cei doi tineri erau mai nepricepuți la gramatică decât cei mai mulți țărani albi săraci din împrejurimi.

Tocmai din cauza asta Stuart și Brent trândăveau în această după-amiază de aprilie, pe verandă, la Tara. Fuseseră eliminați de la universitatea din Georgia, a patra universitate de unde fuseseră dați afară în doi ani. Iar Tom și Boyd, frații lor mai mari, plecaseră împreună cu ei, fiindcă nu voiau să rămână într-o instituție în care gemenii nu erau primiți. Stuart și Brent considerau ultima lor aventură ca o excelentă glumă, și Scarlett, care nu deschisese de bună voie o carte de când terminase anul trecut Institutul pentru domnișoare din Fayetteville, lua și ea lucrurile în glumă.

– Știu că puțin vă pasă și că nici lui Tom nu-i pasă că v-au dat afară, zise ea. Dar Boyd? El vrea să studieze și, după ce l-ați silit să părăsească universitatea din Virginia, pe aceea din Alabama, și din Carolina de Sud, a trebuit să plece acum și din cea din Georgia. Așa n-o să sfârșească niciodată.

– O, va putea să-și continue dreptul în biroul judecătorului Parmalee, la Fayetteville, răspunse Brent nepăsător. De altfel, n-are mare importanță. Oricum, ar fi trebuit să ne întoarcem acasă înainte de sfârșitul anului școlar.

– De ce?

– Războiul, prostuț! Războiul poate izbucni dintr-o zi într-alta, și cred că nu-ți închipui că vreunul din noi ar rămâne la universitate în timp de război.

– Știți bine că nu va fi război, zise Scarlett plictisită. Sunt numai vorbe. Nu mai devreme de săptămâna trecută, Ashley Wilkes și tatăl lui i-au spus tatei că delegații noștri la Washington vor ajunge la un acord amiabil cu domnul Lincoln cu privire la Confederație. Și apoi, yankeilor le e prea mare frică de noi. Nu va fi război și m-am săturat să tot aud vorbindu-se de el.

– Nu va fi război! exclamară cei doi gemeni indignați, ca și când li s-ar fi luat un bun al lor.

– Ba da, fetițo, are să fie război, zise Stuart. Yankeilor le e poate frică de noi, dar după bombardamentul de alaltăieri și după felul cum generalul Beauregard i-a dat afară din fortul Sumter, vor fi siliți să se bată. Altfel, vor fi considerați de lumea întreagă ca o bandă de lași. Confederații.

Scarlett făcu o mutră plictisită, enervată.

– Dacă mai repetați o dată cuvântul „război”, mă duc să mă închid în casă. În viața mea nu m-a plictisit un cuvânt mai mult decât cuvântul „război”, afară doar de „secesiune”. Papa vorbește de război de dimineața până seara și toți domnii care vin să-l vadă vorbesc de fortul Sumter, de drepturile statelor sau de Abe Lincoln, de-mi vine să urlu de plictiseală. Și tinerii nu vorbesc decât de asta și de grozăvia lor de trupă. Nu ne-am distrat nicăieri în primăvara asta, fiindcă tinerii n-aveau alt cuvânt pe buze. Sunt încântată că Georgia a așteptat Crăciunul ca să proclame „secesiunea”, altfel niciuna din petrecerile noastre n-ar fi fost reușită. Dacă mai aud cuvântul „război”, intru în casă.

Și Scarlett s-ar fi ținut de cuvânt, căci nu putea urmări multă vreme o conversație al cărei principal subiect nu-l constituia persoana ei. Totuși surâse. Gropițele îi apărrură în obraji și genele negre începură să se zbată repede ca niște aripi de fluture. Băieții fură încântați și, așa cum dorise, îi cerură iertare fiindcă o necăjiseră. Nu-i păstrau pică pentru lipsa ei de interes. Dimpotrivă. Războiul îi privea pe bărbați, așa că socotiră atitudinea ei drept o dovadă de feminitate.

După ce manevrase așa încât să-i sustragă de la subiectul plictisitor al războiului, reluă cu interes discuția privitoare la situația actuală a celor doi frați.

– Ce-a spus mama voastră aflând că ați fost dați din nou afară?

Tinerii păreau jenați. Își aminteau de felul cum reacționase mama lor cu trei luni mai înainte, când reveniseră de la universitatea din Virginia, după eliminare.

— Păi, zise Stuart, n-a prea avut ocazia să spună mare lucru. Azi-dimineață, Tom cu Brent și cu mine am plecat de acasă devreme. Nu se sculase încă. Tom s-a dus să facă o vizită familiei Fontaine, iar noi am venit aici.

— Nu v-a spus nimic aseară, când v-ați întors?

— Aseară am avut noroc. Înainte de sosirea noastră aduseseră noul armăsar, pe care l-a cumpărat mama în Kentucky luna trecută. Toată casa era dată peste cap. E un cal superb, Scarlett, trebuie să-i spui tatălui tău să vie să-l vadă îndată ce va putea. pe drum l-a și mușcat pe grăjdar și a călcat în picioare doi dintre negrii mamei, care se duseseră să-l ia de la gară, la Jonesboro. Chiar înainte să ajungem acasă, a fost cât pe ce să dărâme grajdul și aproape l-a omorât pe Strawberry, bătrânul armăsar al mamei! Când am sosit, mama era la grajd căutând să-l liniștească cu niște bucăți de zahăr, și pe cuvântul meu că reușea. Negrii făceau niște ochi! Le era atât de frică, încât se agățaseră de grinzile lui, dar mama vorbea calului ca și cum ar fi fost o ființă omenească, blând ca un mielușel. Nimeni nu se pricepe la cai mai bine ca mama. Când ne-a văzut a spus: „Pentru numele lui Dumnezeu, ce căutați acasă toți patru? Sunteți mai răi ca cele șapte plăgi ale Egiptului!” Atunci calul a început să sforăie și să zvârle din picioare și mama a zis: „Ieșiți afară! Nu vedeți că e nervos, mititelul de el! Mă voi ocupa de voi mâine dimineață!” Ne-am dus deci să ne culcăm. Azi dimineață am șters-o înainte să pună mâna pe noi și l-am lăsat pe Boyd să se descurce.

— Credeți că o să-l bată pe Boyd?

Ca întreg comitatul, Scarlett nu izbutea să se obișnuiască cu felul cum mica doamnă Tarleton își certa fiii, mari acum, și la nevoie le administra lovituri de cravașă la spate.

Beatrice Tarleton era o femeie de acțiune. Ducea în spate nu numai o vastă plantație de bumbac, vreo sută de negri și opt copii, dar și cea mai mare crescătorie de cai din Georgia. Era iute din fire și, scoasă mereu din sărite de desele trăsnași ale celor patru fii, socotea că din când în când o mică bătaie dată băieților nu strica, ceea ce n-o împiedica să interzică să fie atins un cal sau un sclav.

— Nu, n-o să-l bată pe Boyd. Nu l-a bătut niciodată prea mult, fiindcă-i cel mai mare, și fiindcă-i cel mai pipernicit din toată droaia, zise Stuart mândru de înălțimea sa. De aceea l-am lăsat acasă, ca să se descurce cu ea. Mama ar trebui să înceteze de a ne mai bate. Avem nouăsprezece ani, Tom are douăzeci și unu. Se poartă cu noi ca și când am avea șase.

— Oare mâine va veni călare pe calul ei cel nou la petrecerea Wilkes-ilor?

— Așa vrea, dar tata spune că-i primejdios. De altfel, fetele n-o vor lăsa. Spun că vor reuși s-o ducă cel puțin o dată la o petrecere în trăsură, ca pe o adevărată doamnă.

— Sper că n-are să plouă mâine, zise Scarlett. De o săptămână plouă aproape în fiecare zi. Nimic nu-i mai neplăcut ca un picnic care se sfârșește în casă.

— Mâine va fi frumos și cald ca în iunie, zise Stuart. Privește apusul asta de soare. N-am văzut niciodată un cer mai roșu. Poți întotdeauna prezice timpul după asfințit.

Ochii lor se ațintiră asupra nesfârșitei întinderi a domeniului lui Gerald O'Hara, asupra țarinilor de bumbac proaspăt arate și asupra zărilor roșiaticce. Acum, când soarele apunea într-o vâlvătaie de flăcări în spatele colinelor, dincolo de râul Flint, căldura de aprilie se schimba încet-încet într-o răcoare ușoară dar binefăcătoare.

În acest an primăvara venise devreme, întovărășită de ploii calde și scurte, de izbucnirea florilor trandafirii ale piersicilor și de salbele de flori ca stelele care împânziseră balta întunecată și colinele îndepărtate. Arăturile erau aproape sfârșite și splendoarea purpurie a asfințitului accentua culoarea brazdelor de curând răsturnate în argila roșie a Georgiei. Întors de fierul plugurilor, pământul umed și înfometat aștepta semințele de bumbac, bătând în roșu pe creasta nisipoasă a brazdelor, și în purpuriu, în roșu aprins sau în cafeniu acolo unde umbrele cădeau pe marginile brazdelor. Clădirile plantației, cu zidurile lor de cărămidă date cu var, păreau o insulă în mijlocul unei mări roșii dezlănțuite, ale cărei valuri unduioase, sinuoase, pline de vârtejuri, ar fi fost pietrificate în clipa când erau gata să se prăvălească cu spuma lor trandafirie. În această regiune nu existau brazde lungi și drepte, așa cum se puteau vedea în țarinile de argilă gălbuie din șesurile aflate în inima Georgiei, sau în pământul negru și mănos de pe coastă. Aici, în nord, arăturile care unduiau la poalele dealurilor erau crestate de mii de brazde în formă de seceră, ca să împiedice pământul bogat să alunece în albia nurilor.

Era un pământ sălbatic, roșu de culoarea sângelui după ploaie, de culoarea cărămidii în timpul secetei, cel mai bun pământ din lume pentru bumbac. Era o regiune plăcută, cu case albe, țărini pașnice, râuri încete și gălbui, dar o regiune de contraste unde strălucirea soarelui era orbitoare și umbra foarte deasă. Terenurile defrișate și nesfârșitele ogoare de bumbac ale plantațiilor surădeau unui soare cald, domol, binevoitor. La marginea lor se înălțau pădurile virgine, întunecate și răcoroase chiar în amiezile cele mai arzătoare, păduri misterioase, puțin sinistre, ai căror pini ce vuiau păreau să stea de veacuri, răbdători, de veghe, murmurându-și amenințarea într-un suspin: „Băgați de seamă! Băgați de seamă! Ați fost ale noastre odată. Vă putem lua înapoi.”

La urechile celor trei așezați pe verandă ajungea zgomotul dobitoacelor bătând pământul cu copitele lor, clinchetul tălângilor, râsul strident și nepăsător al negrilor care se întorceau de la câmp cu catării. Din casă se auzea vocea dulce a mamei lui Scarlett, Ellen O'Hara, chemând-o pe negresa

mititică ce-i purta cheile. Vocea ascuțită a copilului răspundea: „Da, doamnă!” Și se auzeau pașii celor ce ieșeau pe ușa din dos mergând spre afumătoare, unde Ellen obișnuia să împartă hrana muncitorilor care veneau de la lucru. Și se auzea zăngănitul argintăriei și clinchetul farfuriilor, în timp ce Pork, valetul principal de la Tara, punea masa pentru cină.

Auzind sunetele acestea, gemenii își dădură seama că era timpul să se întoarcă acasă, dar n-aveau chef să dea ochi cu mama lor și întârziu pe verandă cu nădejdea că Scarlett îi va pofti la cină.

— Ascultă, Scarlett, în legătură cu petrecerea de mâine, zise Brent. N-aveam de unde să știm că va fi un picnic și un bal mâine seară. Vei dansa cu noi? N-ai făgăduit toate dansurile tale, nu-i așa?

— Ba da! Cum puteam să știu că veți fi cu toții acasă? Nu era să risc să rămân nedansată, numai ca să vă aștept pe voi doi.

— Tu să rămâi nedansată!

Băieții începură să râdă zgomotos.

— Ascultă, fetițo, va trebui să-mi acorzi mie primul vals, să-i rezervi ultimul lui Stu și să supezi cu noi. Ca la ultimul bal, ne vom așeza pe treptele scării și-i vom cere lui Mammy Jincy să vină să ne mai ghicească o dată.

— Nu-mi place să-mi ghicească Mammy Jincy. Știți că mi-a prezis că am să mă mărit cu un bărbat cu părul negru ca pana corbului și cu mustați lungi, și mie nu-mi plac bărbații cu părul negru.

— Îți plac cei cu părul roșu, nu-i așa, draga mea? zise Brent surâzând. Hai, făgăduiește-ne că ne vei acorda valsurile și că vei supa cu noi.

— Dacă ne făgăduiești, îți vom spune un secret, zise Stu.

— Ce secret? strigă Scarlett cu o curiozitate de copil.

— E vorba de ce-am auzit ieri la Atlanta, Stu? Dacă-i chestia aceea, știți bine că am făgăduit să nu spunem nimic.

— Domnișoara Pitty ne-a spus-o.

— Domnișoara cine?

— Știi, vara lui Ashley Wilkes, care stă la Atlanta, domnișoara Pittypat Hamilton, mătușa lui Charles și a Melaniei Hamilton.

— Da, o cunosc, e cea mai proastă cucoană bătrână pe care am văzut-o în viața mea.

— Ei bine, ieri, pe când așteptam trenul la Atlanta, trăsura ei s-a oprit în fața gării. A coborât ca să stea de vorbă cu noi și ne-a încredințat că mâine seară, la balul Wilkes-ilor, se va anunța o logodnă.

— O, știu despre ce-i vorba, zise Scarlett dezamăgită. Se va anunța logodna prostănacului ei de nepot Charlie Hamilton cu Honey Wilkes. De ani de zile toată lumea știe că vor sfârși prin a se lua, deși Charles n-a avut niciodată aerul că ar fi prea încântat.

— Crezi că e un prostănac? întrebă Brent. Anul trecut, de Crăciun, l-ai lăsat totuși să se cam învârtască în jurul tău.

— Nu-l puteam împiedica, zise Scarlett ridicând nepăsătoare din umeri. Dar, după părerea mea, e un nătărău.

— De altfel, nu se va anunța logodna lui, zise Stuart triumfător, ci logodna lui Ashley Wilkes cu sora lui Charlie, domnișoara Melanie.

Fața lui Scarlett nu se schimbă, dar buzele ei păliră ca ale unei persoane care a primit o lovitură pe cât de puternică pe atât de neașteptată și care, în primul moment, nu înțelege ce s-a petrecut. Privi la Stuart și chipul ei era atât de impasibil, încât tânărul, foarte slab psiholog, crezu că era numai surprinsă și foarte interesată de noutatea pe care i-o adusese.

— Domnișoara Pitty ne-a spus că nu voiau să anunțe oficial lucrurile înainte de anul viitor, fiindcă domnișoara Melly e cam slăbuță, dar că, din cauza zvonurilor astea de război, cele două familii au socotit că e mai bine să grăbească nunta. De aceea vor anunța mâine seară logodna, la supeu. Scarlett, noi ți-am spus secretul, și trebuie să ne promiți că vei supa cu noi.

— Ne-am înțeles, răspunse Scarlett automat.

— Și ne vei acorda toate valsurile?

— Toate.

— Ce drăguță ești! Pariez că ceilalți băieți vor înnebuni de ciudă.

— N-au decât, zise Brent. Le venim noi de hac. Ascultă, Scarlett, ai să stai cu noi în timpul picnicului?

— Ce?

Brent își reînnoi cererea.

— Sigur că da.

Gemenii se uitară unul la altul. Erau încântați, dar și puțin mirați. Deși se credeau curtezanii preferați ai lui Scarlett, niciodată nu obținuseră de la ea atât de ușor o dovadă de favoare. De obicei Scarlett îi silea s-o roage, îi amâna, refuza să le răspundă, râdea când făceau pe supărații, se îmbufna când se necăjeau de-a binelea. Și dintr-o dată, le făgăduise aproape toată ziua de mâine. Primea să se așeze lângă ei la picnic, le rezerva toate valsurile (vor aranja ei ca să nu se danseze decât valsuri), accepta să supeze cu ei. Făcea să fii dat afară din universitate!

Încântați de succesul lor, nu se grăbeau să plece. Vorbeau de picnic, de bal, de Ashley Wilkes și de Melanie Hamilton. Își tăiau vorba, spuneau glume și râdeau de ele, și făceau aluzii străvezii în legătură cu invitația la cină. Trecu o bună bucată de vreme înainte să bage de seamă că Scarlett nu spunea aproape nimic. Atmosfera se schimbă. Gemenii n-ar fi știut să spună de ce, dar după-amiaza își pierduse farmecul. Deși Scarlett le răspundea la întrebări părea că nu acordă decât o atenție foarte relativă conversației. Ghicind că se întâmplă ceva ce nu puteau înțelege, gemenii, încurcați și plictisiți, mai rezistară câțeva vreme, apoi se sculară cam fără voie și se uitară la ceasornicele lor.

Soarele cobora asupra ogoarelor de curând arate și, de cealaltă parte a râului, pădurile mari își profilau masa lor întunecată. Rândunelele treceau

prin curte ca săgețile. Găini, rațe și curcani veneau de pe câmp bălăbăniindu-se și umflându-se în pene.

Stuart răcni un „Jeems!” asurzitor și, după câteva clipe, un negru înalt, de vârsta gemenilor, înconjură casa și, suflând din greu, se repezi spre caii legați. Jeems era servitorul celor doi frați și, ca și câinii, îi întovărășea pretutindeni. Se jucase cu ei în copilărie și le fusese dăruit în ziua când împliniseră zece ani. Văzându-l, câinii culcați în praful roșiatic se sculară, pândindu-și stăpânii. Tinerii se înclinară, strânseră mâna lui Scarlett și-i spuseră că o așteptau devreme a doua zi la familia Wilkes. Apoi plecară în goană, săriră în șa și, urmați de Jeems, coborâră în galop aleea plantată cu cedri, fluturându-și pălăriile și chiuind.

După ce cotiră pe drumul prăfuit și pierdură Tara din vedere, Brent își opri calul sub un copac. Stuart se opri și el, iar tânărul negru își struni și el calul la câțiva pași în urmă. Simțind că hățurile slăbesc, caii lungiră gâturile și începură să pască iarba fragedă de primăvară. Răbdători, câinii se lungiră din nou în praful moale și roșu și se uitară cu jind la rândunelele ce se roteau în amurgul care se lăsa. Fața lată și naivă a lui Brent trăda încurcătură și o ușoară indignare.

— Ascultă, zise el, n-ai impresia că ar fi trebuit să ne oprească la cină?

— Credeam că ne va opri, răspunse Stuart. Am așteptat să se hotărască, dar nu s-a hotărât. Tu ce crezi?

— Nu cred nimic. Am totuși impresia că ar fi trebuit să ne rețină. În definitiv, e prima zi pe care o petrecem aici, nu ne-a văzut de mult și mai aveam să-i spunem o mulțime de lucruri.

— Când am sosit, mi s-a părut că era foarte mulțumită să ne vadă.

— Și mie mi s-a părut.

— Și apoi, acum vreo jumătate de oră, tot cheful i s-a dus, parcă ar fi apucat-o durerea de cap.

— Am observat și eu, dar n-am dat atenție faptului. După tine, ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu știu. I-am spus oare ceva care a supărat-o?

Se gândiră o clipă amândoi.

— Nu văd ce. De altfel, când Scarlett e supărată, o știe toată lumea. N-are o fire închisă ca alte fete.

— Da, asta-mi place la ea. Nu umblă înțepată și bosumflată când se supără. Îți spune verde în față ce are. Dar sunt sigur că vreo vorbă de-a noastră sau vreun gest al nostru au făcut-o să amuțească și să pară bolnavă. Aș putea să jur că era încântată să ne vadă și că voia să ne oprească la masă.

— Nu cumva o fi pentru că am fost eliminați?

— Ți-ai găsit! Mare prost mai ești! A răs cu poftă când i-am povestit. De altfel, Scarlett nu pune mai mult preț ca noi pe învățătură.

Brent se întoarse în șa și-l strigă pe rânduș:

— Jeems!

— Poftim, domnu' B'ent?

— Ai auzit ce-am vorbit cu domnișoara Scarlett?

— Nu, domnu' B'ent. Cum c'ezi mata, că eu spionez pe albi?

— Să spionezi! Nu, Doamne ferește! Dar voi, negrii, sunteți la curent cu tot ce se petrece. Mă, mincinosule, te-am văzut cu ochii mei strecurându-te după verandă și pitindu-te lângă zid, sub o tufă de iasomie. Hai, zi, ne-ai auzit spunând ceva care ar fi putut s-o supere pe domnișoara Scarlett. sau ar fi putut s-o jighească?

Prins asupra faptului, Jeems renunță să susțină că nu trăsesse cu urechea.

— Nu, domnu' B'ent, zise el încrețindu-și fruntea neagră, n-am auzit că spus ceva ca'e s-o supe'e. C'ed c-a fost fe'icită că văzut pe dumneavoast'ă și a fost veselă ca o v'ăbiuță, până când vo'bit dumneavoast'ă de nunta lu' domnu' Ashley cu domnișoara Melly Hamilton. Atunci a tăcut ca o po'umbiță când se 'otește uliu' pe sus.

Gemenii se priviră și dădură din cap în semn de aprobare. Totuși nu izbuteau să înțeleagă.

— Jeems are dreptate. Dar nu văd de ce, zise Stuart. Ashley nu-i decât un prieten pentru ea. Nu-l iubește. Pe noi ne iubește.

Brent dădu din cap.

— Nu crezi că e din pricină că Ashley nu i-a spus că mâine seară se va anunța logodna lui și e furioasă că un vechi prieten ca el n-a prevenit-o înaintea tuturor celorlalți? Fetele țin mult să fie primele care află lucrurile astea!

— Poate că da, ei, și dacă nu i-a spus că va fi mâine? Trebuia doar să fie un secret și o surpriză. Ce, un bărbat n-are dreptul să păstreze lucrurile astea pentru el? N-am fi știut nimic dacă mătușa domnișoarei Melly n-ar fi pomenit de asta. De fapt, Scarlett trebuia să știe că Ashley o va lua pe Melly într-o bună zi. O știm cu toții de ani de zile. În familiile Wilkes și Hamilton se fac multe căsătorii între veri. Toată lumea știa că vor sfârși prin a se căsători. Ca și Hpney Wilkes, care va lua pe Charlie, fratele domnișoarei Melly.

— Renunț să încerc să înțeleg! Regret totuși că nu ne-a invitat la masă. Îți jur că n-am nici un chef să mă întorc acasă, ca s-o aud pe mama certându-ne pentru eliminare, mai ales că nu e pentru prima dată.

— Până acum poate că Boyd a găsit mijlocul s-o potolească. Știi bine că se cătura aia e bun de gură. Știi că întotdeauna reușește s-o potolească pe mama.

— Da, se poate, dar asta cere timp. Încurcă întotdeauna așa de tare ițele, încât mama nu izbutește să le descurce, și atunci se dă bătută și-l roagă să-și cruțe vocea pentru ziua când va fi avocat. Dar probabil că n-a găsit încă momentul. Pariez că mama e atât de preocupată de calul cel nou, că a uitat de întoarcerea noastră și nu se va gândi la ea decât când se va așeza la masă și-l va zări pe Boyd. Și înainte de sfârșitul mesei, va fi foc și pară. Și abia pe la zece Boyd va reuși să-i demonstreze că niciunul din noi nu mai putea rămâne la universitate, dat fiind tonul cu care ne-a vorbit, ție și mie, rectorul. În sfârșit,

la miezul nopții va fi atât de supărată pe rector, încât îl va întreba pe Boyd de ce nu l-a împușcat. Nu, nu ne putem întoarce acasă înainte de miezul nopții.

Gemenii se uită unul la altul, îmbufnați. Nu se temeau de cai sălbatici pe care-i încălecau, de gloanțe la o învălmășeală, de furia unor vecini scoși din sărite, dar aveau o sfântă teamă de observațiile necruțătoare ale mamei lor și de cravașa cu care nu se sfia să-i atingă.

— Ascultă-mă, zise Brent. Hai pe la Wilkes-i. Ashley și fetele vor fi încântați să ne oprească la masă.

Stuart păru cam stingherit.

— Nu, nu mergem acolo. Trebuie să fie foarte ocupați cu picnicul de mâine și apoi.

— Uitasem, se grăbi să spună Brent. Nu, firește că nu putem merge acolo.

Își struniră caii și călăriră câțeva vreme în tăcere. Stuart părea încurcat și fața lui bronzată se înroșise. Până în vara trecută îi făcuse curte Indiei Wilkes, cu aprobarea celor două familii și a întregului comitat. Lumea credea că recea și rezervata India Wilkes va avea, poate, o înrăurire liniștitoare asupra lui. În orice caz, era dorința cea mai vie a tuturor. Stuart ar fi putut s-o ia în căsătorie, dacă Brent nu și-ar fi arătat nemulțumirea. Brent avea simpatie pentru India, dar o găsea cam urâtică și prea moale și-i era cu neputință să se îndrăgostească de ea ca să-i țină tovarășie lui Stuart. Pentru întâia oară gemenii nu se potriveau la gusturi și Brent îi purtase pică fratelui său, fiindcă făcea curte unei fete care, pentru el, n-avea nimic deosebit.

Și-apoi, vara trecută, în cursul unei întruniri politice într-un crâng de stejari la Jonesboro, amândoi deveniseră conștienți de Scarlett O'Hara. O cunoșteau de ani de zile și, în copilăria lor, fusese una din tovarășele preferate de jocuri, căci știa să călărească și să se cațere în copaci aproape tot atât de bine ca și ei. Dar acum, spre marea lor mirare, se transformase într-o domnișoară, cea mai încântătoare din lume.

Pentru prima oară observă vioiciunea ochilor ei verzi, gropițele pe care le făcea când râdea, mâinile delicate, picioarele mici și talia subțire. Reflecțiile lor spirituale o făcuseră să râdă cu hohote și, plecând de la ideea că-i considera pe amândoi niște ființe excepționale, fiecare căutase să pară cât mai grozav.

A fost o zi memorabilă în viața gemenilor. Pe urmă, de câte ori își aminteau, se întrebau întotdeauna cum de nu observaseră mai devreme farmecul lui Scarlett. Nu izbutiră niciodată să rezolve această problemă, care era totuși foarte simplă, și anume că Scarlett hotărâse în ziua aceea să atragă atenția gemenilor. Nu putea suferi ca un bărbat să se îndrăgostească de o altă femeie decât de ea, și văzând pe Stuart făcând curte Indiei Wilkes la acea întrunire, firea ei hrăpăreață nu mai putu răbda. Stuart nu-i ajungea; își puse ochii și pe Brent și reuși în planurile ei pe deplin.

Amândoi se îndrăgostiră de Scarlett și amintirea Indiei Wilkes și a lui Betty Munroe din Lovejoy, căreia Brent îi făcuse curte fără prea mare

entuziasm, se șterse cu totul din mintea lor. Gemenii nu se întrebau ce va face cel ce va pierde, în caz că Scarlett va acorda mâna sa unuia din ei. Vor lua o hotărâre atunci. Pentru moment, erau foarte mulțumiți că erau din nou de aceeași părere în legătură cu o fată, căci nu exista gelozie între ei. Era o situație care-i distra pe vecini și o enerva pe mama lor, care n-o putea suferi pe Scarlett.

— Dacă șireata asta o să se mărite cu unul din voi, așa o să vă trebuiască. Numai să nu vă ia pe amândoi. În acest caz veți fi siliți să vă mutați în Utah, dacă vă vor primi mormonii, ceea ce mă îndoiesc. Singurul lucru care mă sperie e că într-o bună zi o să vă îmbătați și o să deveniți geloși unul de altul din cauza șmecherei ăsteia mici, din cauza javrei ăsteia cu ochi verzi și veți sfârși prin a vă ucide unul pe altul. Dar, în fond, nici n-ar fi prea rău.

Din ziua întrunirii aceleia politice, Stuart se simțise jenat în fața Indiei, nu fiindcă India – prea mândră pentru așa ceva – i-ar fi arătat cu un gest sau cu vreo privire că era la curent cu brusca schimbare față de ea, dar Stuart se simțea vinovat. Știa că o făcuse pe India să se îndrăgostească de el. Știa că-l mai iubea încă, și în fundul sufletului simțea că nu se purtase ca un gentleman. Îi păstra încă Indiei o puternică afecțiune și o respecta pentru că era foarte bine-crescută, cultă și pentru că avea calități reale. Dar, la dracu! – era atât de nesărată, de neinteresantă și de monotona, alături de firea vioaie și schimbătoare a lui Scarlett. Știa întotdeauna la ce să te aștepți din partea Indiei, în timp ce cu Scarlett aveai întotdeauna ceva neprevăzut. Era de ajuns ca să sucească mințile unui bărbat, dar și asta era ceva plin de farmec.

— Ei bine, hai să cinăm la Cade Calvert. Cathleen s-a întors de la Charleston, cel puțin așa ne-a spus Scarlett. Are poate știri proaspete despre fortul Sumter.

— Cathleen? Pun rămășag pe tot ce vrei că nici nu știe că era un fort acolo, și mai puțin că era plin de yankei, până când obuzele noastre i-au silit s-o șteargă. Nu o interesează decât balurile la care merge și curtezanii pe care-i descoperă.

— Da, dar e atât de amuzant s-o auzi sporovăind! Și va fi și o bună ascunzătoare până ce mama se va duce la culcare.

— De acord! Îmi place Cathleen, are haz și am chef s-o aud vorbind de Caro Rhett și de celelalte persoane pe care le cunoaștem la Charleston. Dar să mă ia dracu, dacă pot înghiți o masă în fața mamei ei vitrege, care e yankee.

— Nu fi prea sever cu ea, Stuart. E plină de intenții bune.

— Nu sunt prea sever. Mi-e milă de ea și nu-mi plac oamenii pe care trebuie să-i plâng. Și face atâtea fasoane, își dă atâtea osteneală să se poarte cum trebuie și să te facă să te simți la largul tău, că sfârșește întotdeauna prin a spune și a face ceea ce nu trebuie. Mă scoate din sărite. Își închipuie că sudiștii sunt niște barbari, chiar a spus-o mamei. Se teme de sudiști. Ori de câte ori venim la ea, am impresia că-i stărnim o frică grozavă. S-ar zice

LBRIS

We know
books

Margaret Mitchell

PE ARIPILE
VÂNTULUI

VOL 2

Capitolul XXI

După ce trimise Melaniei gustarea pe o tavă, Scarlett o expedie pe Prissy s-o caute pe doamna Meade și se așază cu Wade să ia micul dejun. Dar nu-i era foame. Între grijile că Melaniei i se apropie timpul și eforturile inconștiente pe care le făcea spre a distinge zgomotul bombardamentului, abia putea să mănânce. Inima ei parcă înnebunise. Câteva minute bătea regulat, ca apoi, deodată, să înceapă să bată atât de tare și atât de iute, încât aproape îi venea rău.

Terciu gros de mălai i se lipea de cerul gurii și niciodată nu găsisese mai dezgustător amestecul de porumb uscat și de ignami pisați care ținea loc de cafea. Fără zahăr sau frișcă era amar ca fierea, iar adaosul de sorg nu-l făcea cu nimic mai bun. După o înghițitură, împinse ceașca la o parte. Dacă nu pentru altceva, i-ar fi urât pe yankei chiar și numai pentru că o lipseau de cafeaua cu zahăr și frișcă.

Wade era mai liniștit ca de obicei și nu începu, ca în fiecare dimineață, să protesteze împotriva terciului pe care nu-l putea suferi nici el. Înghițea în tăcere lingurile pe care Scarlett i le ducea la gură, ajutându-se cu multă apă pe care o înghițea zgomotos. Mari și rotunzi ca niște monede de un dolar, ochii lui negri și dulci urmăreau toate mișcărilor mamei și reflectau o spaimă copilărească, de parcă temerile ascunse ale lui Scarlett s-ar fi transmis fiului ei.

Când termină de mâncat, Scarlett îl trimise să se joace în grădină și se simți mai ușurată văzându-l cum o pornește, cu pași mici, șovăitori, pe gazonul neîngrijit.

Se ridică și rămase la picioarele scării, fără a ști ce să facă. Ar fi trebuit să urce sus la Melanie și să-i distragă gândul de la încercările apropiate, dar n-avu curaj. De ce, din atâtea zile, Melanie o alesese tocmai pe aceasta spre a vorbi de moartea ei?

Scarlett se așază pe ultima treaptă și încercă să-și pună ordine în gânduri, întrebându-se cum se desfășurase bătălia de ieri și cum se va desfășura cea de azi. Ce ciudat era ca o mare bătălie să se dea la câteva mile de tine, și să nu știi nimic despre ea! Ce straniu era calmul acestei părți pustii a orașului, în comparație cu ziua bătăliei de la Gârla Piersicului! Casa mătușii Pitty era una din ultimele construite în partea de nord a Atlantei, și cum bătălia se desfășura undeva spre sud, nu se vedeau trecând nici întăriri în marș forțat, nici ambulante, nici lungi șiruri de răniți. Scarlett se întrebă dacă în sudul

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-6500-61-1

orașului se vedeau asemenea scene și se bucură că nu stă în partea aceea. Ce păcat că, în afară de familiile Meade și Merriwether, toți locuitorii cartierului s-au refugiat! Scarlett se simțea atât de singură, atât de părăsită! Ar fi vrut ca măcar unchiul Peter să fie acolo. Cel puțin l-ar fi trimis după știri. Fără Melanie, ar fi plecat îndată în oraș spre a căuta să afle ceva, dar nu putea pleca înainte de a veni doamna Meade. Doamna Meade! De ce nu mai venea odată? Și unde era Prissy?

Scarlett se sculă, trecu pe verandă și le căută nerăbdătoare cu privirea, dar casa familiei Meade era după un colț umbrit și nu putu vedea nimic. După o bună bucată de vreme Prissy apăru singură; nu se grăbea, venea încet, ca și când ziua întregă ar fi fost a ei, jucându-și fustele și uitându-se peste umăr ca să vadă mai bine efectul.

— De ce mergi ca melcul? se răsti la ea Scarlett când Prissy deschise poarta. Ce-a spus doamna Meade? Când vine?

— Nu era acasă, răspuse Prissy.

— Unde e? Când se întoarce?

— Știți, domnișoa'ă Sca'lett, răspuse Prissy trăgându-se cu plăcere fiecare cuvânt spre a da mai multă greutate știrii, bucătă'easa a spus că doamna Meade a ieșit dev'eme azi-dimineață, fiindcă tână'ul domn Phil a fost 'ănit și doamna Meade a luat t'ăsu'a și pe bă'tănu'ul Talbot și pe Betsy și s-au dus toți să-l caute ca să-l aducă acasă. Bucă-tă'easa zice că e 'ănit 'ău și că doamna Meade nici n-o să poată veni la noi.

Scarlett îi aruncă o privire fulgerătoare lui Prissy și avu poftă s-o zgâlțâie. Negrii sunt întotdeauna teribil de mândri când aduc vești proaste.

— Hai, nu mai sta înfipțită aci ca o toantă. Du-te la doamna Merriwether. Roag-o să vină sau să trimită pe Mammy a ei. Hai, mișcă!

— Nu sunt acasă, domnișoa'ă Sca'lett. Am stat o clipă cu Mammy a lo' când mă înto'ceam. Nu sunt acolo. Totul e închis la ele. C'ed că sunt la spital.

— Oh, de-aia ai stat atât! Când te trimit să-mi faci o treabă, caută să mergi acolo unde-ți spun și să „nu stai o clipă” cu cineva. Du-te la.

Scarlett se opri și începu să se gândească. Printre persoanele pe care le cunoștea și care rămăseseră la Atlanta, cine putea să-i fie de ajutor? Era doamna Elsing. Firește, doamna Elsing n-o avea la inimă, dar ținuse întotdeauna mult la Melanie.

— Du-te la doamna Elsing. Să-i explici totul cu de-amănuntul și s-o rogi să fie atât de bună și să vină. Și apoi, Prissy, ascultă-mă bine, doamna Melly e gata să nască și poate că o să avem nevoie de tine dintr-o clipă într-alta. Te rog să te întorci cât mai repede.

— Da, domnișoa'ă Sca'lett, răspuse Prissy, coborând din nou aleea fără grabă.

— Și grăbește-te, puturoaso!

— Da, domnișoa'ă Sca'lett.

Prissy își iuți puțin pasul și Scarlett se înapoie în casă. Ezită iarăși să urce la Melanie. Trebuia să-i explice cumnatei ei de ce nu venea doamna Meade, și știrea că Phil Meade era grav rănit putea s-o tulbure. Mai bine să-i spună o minciună.

Intră în odaia Melaniei și văzu că nici nu se atinsese de mâncare. Era întinsă pe o parte, și fața îi era palidă.

— Doamna Meade e reținută la spital, anunță Scarlett, dar vine doamna Elsing. Te simți rău?

— Nu prea, răspuse Melanie, ascunzând adevărul. Scarlett, câtă vreme a durat la Wade?

— O nimica toată, zise Scarlett cu o veselie pe care era departe de a o resimți. Eram în grădină și abia am avut timpul să intru în casă. Mammy a spus că e o rușine, că m-am purtat ca o negresă.

— Sper că și eu mă voi purta ca o negresă, spuse Melanie cu un surâs forțat, pe care o strâmbătură de durere îl șterse de îndată.

Scarlett examinează fără prea mult optimism șoldurile strâmte ale Melaniei, totuși declară pe un ton liniștitor:

— Nu e chiar atât de greu.

— Nu știu. Mi-e teamă că sunt puțin cam lașă. Oare, oare doamna Elsing va veni în curând?

— Da, desigur, zise Scarlett. Uite, cobor să aduc apă proaspătă ca să-ți fac puțin toaleta. E așa de cald astăzi.

Scarlett lipsi cât putu de mult.

În fiecare clipă își întrerupea lucrul și se reprezea la ușă, spre a vedea dacă Prissy nu se întoarce. Apoi, cum nu se arată nici urmă de Prissy, se sui din nou sus, spală cu buretele trupul încălzit al Melaniei și-i pieptănă părul lung și negru.

O oră mai târziu, recunosc pe stradă târșăitul pașilor specific negreselor. Se aplecă pe fereastră și o văzu pe Prissy revenind încet. Se legăna și-și mișca încet capul cum făcuse și înainte, urmărindu-și mișcările cu aere distinse, ca și cum un numeros public i-ar fi admirat fasoanele.

„Într-o zi am să-i trag o bătaie muiereuștei ăsteia”, își zise Scarlett coborând scările spre a-i ieși în întâmpinare.

— Doamna Elsing e la spital. Bucătă'easa lo' a văzut venind o mulțime de 'ăniți cu t'enul de azi-dimineață. Face supă pent' u toată lumea. A zis.

— Puțin îmi pasă ce-a zis, îi tăie vorba Scarlett cu inima strânsă. Pune-ți acum un sorț curat și du-te la spital. Am să-ți dau un bilețel pentru doctorul Meade. Dacă nu-i acolo, ai să-l dai doctorului Jones sau oricărui alt doctor. Și dacă mai întârzii și de data asta, am să te jupoi de vie.

— Da, domnișoa'ă Sca'lett.

— Și să nu uiți să întrebă la spital ce știri sunt despre bătălie. Dacă nu știu nimic, du-te la gară și întreabă-i pe mecanicii care au adus răniți. Întreabă-i dacă se bat la Jonesboro sau în împrejurimi.

— Dumnezeule atotpute'nic, domnișoa'ă Sca'lett, țipă Prissy și spaima se întipări deodată pe chipul ei negricios. Yankeii nu sunt la Ta'a, nu-i așa?

— Nu știu nimic. Îți spun să te duci să afli vești.

— Dumnezeule atotpute'nic, domnișoa'ă Sca'lett, ce jale o fi acolo!

Și începu deodată să urle atât de tare, încât sunetul vocii ei mări tulburarea lui Scarlett.

— Nu mai urla, că te aude domnișoara Melanie. Acum du-te și schimbă-ți șorțul, repede.

Împinsă astfel, Prissy fugi spre bucătărie în timp ce Scarlett mângălea câteva rânduri pe marginea ultimei scrisori pe care o primise de la Gerald, singura bucățică de hârtie ce se mai găsea în casă. Când îndoi scrisoarea, ochii îi căzură pe cuvintele scrise de Gerald: „Maică-ta. febră tifoidă. sub nici un motiv să nu vii acasă.” Fu gata să izbucnească în plâns. Fără Melanie ar fi plecat acasă îndată, chiar de-ar fi trebuit să facă tot drumul pe jos.

Prissy o porni în fugă cu scrisoarea în mână și Scarlett sui scările, silindu-se să născocească o minciună plauzibilă spre a explica absența doamnei Elsing. Dar Melanie nu întrebă nimic. Era culcată pe spate, cu obrazul liniștit, din nou drăguță, și asta o liniști, pentru moment pe Scarlett.

Se așeză și încercă să vorbească de lucruri fără însemnătate, dar gândurile o readuceau cu cruzime la Tara și la o înfrângere posibilă a confederațiilor. O vedea pe Ellen în agonie și și-i închipuia pe yankei intrând în Atlanta, incendiind tot, masacrând toată lumea. Și zgomotul îndepărtat al bombardamentului care nu mai contenea, răsunând ca valurile mării ce se rostogolesc spre țarm! Până la urmă îi fu cu neputință să mai vorbească și se duse la fereastră să privească strada caldă, liniștită și frunzele prăfuite care atârnav nemișcate de crengile pomilor. Melanie tăcea și ea, dar din când în când obrazul i se crispa de durere. De fiecare dată zicea: „Oh, n-a fost prea grozav!” și Scarlett știa că minte.

Ar fi preferat ca Melanie să țipe decât să o vadă răbdând în tăcere. Știa că ar trebui să-i fie milă de ea, dar nu știu cum se făcea, nu simțea nici pic de milă. Sufletul îi era prea chinuit de propriile ei necazuri. O dată se uită brusc la chipul strâmbat de durere, întrebându-se de ce a trebuit ca tocmai ea să fie alături de Melanie în ceasul acesta, ea care n-avea nimic comun cu ea, care o ura, care ar fi vrut s-o vadă moartă.

Ei, cine știe, poate până seara i se va împlini dorința! La gândul acesta o cuprinse o teamă superstițioasă. Să dorești moartea cuiva aduce ghinion, la fel ca și blestemele. Mammy spune să blestemele se întorc asupra celui ce blestemă. Repede se rugă la Dumnezeu ca Melanie să nu moară și apoi începu să trăncăneasă, nedându-și prea bine seama ce spunea. În cele din urmă Melanie o apucă de mână, cu mâna ei fierbinte:

— Nu te mai chinui să vorbești, Scarlett dragă. Știi cât ești de neliniștită. Îmi pare atât de rău că-ți fac necazuri.

Scarlett tăcu, dar nu putu rămâne liniștită. Ce-o să facă dacă nici doctorul, nici Prissy nu soseau la timp? Se duse la fereastră, se uită în stradă, se întoarse și se așeză din nou. Apoi iar se sculă și se uită pe fereastra din cealaltă parte a camerei.

Trecu astfel o oră, apoi încă una. Sosi ora amiezii. Soarele, sus pe cer, dogorea fără milă. Nici o adiere nu mișca frunzele prăfuite. Durerile Melaniei se întetiră. Părul ei lung era ud de sudoare, cămașa îi era lipită de corp. Scarlett îi ștergea fruntea în tăcere, dar teama îi sfredelea inima. Dumnezeule, dacă pruncul sosea pe lume înaintea de a veni doctorul? Ce va face? Habar n-avea ce se face la naștere. Tocmai de asta se temea de săptămâni de zile. Se bizuise pe Prissy ca să facă treaba în cazul când va fi obligată să se lipsească de doctor. Prissy se pricepea la moșit. O spusese și o repetase de atâtea ori. Dar unde întârzia Prissy? De ce nu mai venea? De ce nu venea doctorul? Se aplecă pentru a suta oară pe fereastră. Ascultă cu atenție și, deodată, se întrebă dacă era un efect al închipuirii, sau dacă zgomotul bombardamentului se îndepărtase. Dacă zgomotul se îndepărtase, însemna că bătălia se apropia de Jonesboro și că.

În sfârșit, Scarlett o zări pe Prissy coborând strada în goană. Prissy ridică privirea, își zări stăpâna la fereastră și deschise gura să strige. Observând emoția întipărită pe micul obraz tuciu și temându-se ca Melanie să nu se alarmeze auzind știri proaste, Scarlett se grăbi să pună un deget la buze și plecă de la fereastră.

— Mă duc să aduc apă rece, zise ea ațintindu-și privirea asupra ochilor încercânați ai Melaniei și, silindu-se să suradă, ieși închizând ușa binișor.

Așezată pe ultima treaptă a scării, Prissy găfăia.

— Se bat la Jonesbo'o, domnișoa'ă Sca'lett! Ce-o să se-ntâmpale cu toți de acolo? Oh, Dumnezeule, domnișoa'ă Sca'lett? Ce-o să-mi facă yankeii când vo' veni aici? Oh, Doamne.

Scarlett îi închise repede gura cu mâna.

— Pentru Dumnezeu, taci!

Da, ce se va întâmpla când yankeii vor intra în oraș? Ce se întâmpla la Tara? Respinse acest gând și se concentră asupra nevoilor mai urgente. Dacă ar începe să se gândească la ce se va întâmpla, va izbucni în plâns și va urla ca Prissy. Trebuie în primul rând să facă față nevoilor urgente.

— Unde-i doctorul Meade? Când vine?

— N-am putut să-l văd, domnișoa'ă Sca'lett.

— Cuum?

— Nu-i la spital. Doamna Me'iwethe' și doamna Elsing nu sunt nici ele. Un om mi-a spus că docto'u e la ga'ă, la 'ăniții ca'e vin de la Jonesbo'o, da', domnișoa'ă Sca'lett, mi-e f'ică să me'g la ga'ă. mi-e f'ică de mo'ți.

— Și ceilalți doctori?

— Domnișoa'ă Sca'lett, pent' u numele lui Dumnezeu, abia am ajuns să găsesc unu' ca să citească biletu'. Se învâtesc în spital de pa'că a' fi

LBRIS

We know
books

Margaret Mitchell

PE ARIPILE
VÂNTULUI

VOL 3

Capitolul XXXIX

Trenul avea mare întârziere, și lungul amurg de iunie începuse să învâluie câmpia cu culorile lui întunecate, când Scarlett coborî în gară la Jonesboro. Ici-colo, lumini gălbui luceau la ferestrele caselor și ale prăvăliilor pe care războiul le ocolise, dar erau foarte puține. De fiecare parte a străzii principale, spații goale arătau locul clădirilor distruse de foc sau de obuze. Tăcute și întunecate, case cu acoperișuri găurite, cu ziduri aproape prăbușite priveau ostile. Câțiva cai de călărie, câțiva catări înhămați la căruțe, erau legați în fața prăvăliei lui Bullard. Strada, prăfuită și roșie, era deșartă. Câteodată, dintr-o cârciumă așezată la celălalt capăt al orașului, se auzea câte un strigăt sau râsul vreunui bețiv, singurele zgomote ce veneau să tulbure pacea amurgului.

Gara, arsă în cursul luptelor, nu fusese reconstruită și, pe locul ei, se înălțase un fel de șopron de scânduri, deschis tuturor vânturilor. Scarlett intră sub acest șopron și se așeză pe unul din butoiașele goale ce păreau puse acolo tocmai pentru asta. De mai multe ori cercetă cu privirea strada, în speranța că-l va vedea pe Will Benteen. Trebuia să vină s-o ia de la gară. Ar fi trebuit să-și închipuie că, după ce primise biletul lui prin care-i vestea moartea lui Gerald, va sări în primul tren.

Plecase din Atlanta într-o grabă atât de mare, încât trusa ei de călătorie nu conținea decât o cămașă de noapte, o perie de dinți și nici o rufă de schimb. Nu se simțea bine în rochia neagră, prea strâmtă, pe care trebuise s-o împrumute de la doamna Meade, căci n-avusese vreme să-și facă haine de doliu. Doamna Meade slăbise foarte mult în ultima vreme și cum sarcina lui Scarlett era destul de înaintată, rochia era incomodă. Cu toată durerea pe care i-o pricinuia moartea lui Gerald, Scarlett era conștientă de felul cum arăta și se cerceta cu dezgust. Își pierduse complet silueta, și fața și gleznela îi erau umflate. Până acum nu se preocupase prea mult de asta, dar gândindu-se că avea să dea ochi cu Ashley, se simțea nenorocită. Se înfioră la gândul că va trebui să apară în fața lui însărcinată cu copilul altuia. Îl iubea pe Ashley, și Ashley o iubea, și copilul acesta, pe care nu-l dorise, îi părea a fi o dovadă de trădare a dragostei ei. Dar, oricât o costa să apară în fața lui Ashley cu talia îngroșată și cu mersul îngreuiat, trebuia să se resemneze. Nerăbdătoare, Scarlett bătu din picior. Will ar fi trebuit să vină. Firește, putea să se ducă la Bullard să întrebe dacă nu fusese văzut, sau să roage pe cineva s-o conducă până la Tara, în cazul că totuși, Will ar fi fost

împiedicat să vină. Dar nu voia să se ducă la Bullard. Era duminică și fără îndoială că jumătate din bărbații din comitat erau adunați acolo. Nu ținea deloc să se arate în rochia aceea prost croită, care o făcea să pară și mai deformă decât era. Nu ținea nici să audă condoleanțele pentru moartea lui Gerald. N-avea ce face cu compătimirea oamenilor. Îi era teamă să nu înceapă să plângă auzind numele tatălui ei. Nu voia să plângă. Știa că dacă începe să plângă, va fi ca în noaptea aceea îngrozitoare când Atlanta căzuse și Rhett o părăsise în mijlocul drumului, noaptea aceea cumplită când nu putea stăvilii torentul de lacrimi ce-i sfâșiau inima.

Nu, nu va plânge! Simți din nou că i se ridică un nod în gât, cum i se mai ridicase de atâtea ori de când aflase știrea – dar la ce i-ar folosi să plângă? Lacrimile nu vor face decât să-i mărească durerea și să-i slăbească puterile. De ce, oh, de ce nu-i scrisese Will, sau Melanie, sau surorile ei că Gerald era suferind? Ar fi luat primul tren pentru Tara, ar fi venit la căpătâiul lui, i-ar fi adus un doctor din Atlanta. Ce imbecili! Nu puteau face nimic fără ea! Totuși, nu putea fi peste tot deodată! Și numai Dumnezeu știa cât muncă pentru ei, la Atlanta!

Așteptarea se prelungea și ea devenea din ce în ce mai nervoasă. Ce făcea Will? Unde era? Atunci auzi zgomot de pași în spatele ei, se întoarse și-l zări pe Alex Fontaine, care traversa șinele și se îndrepta spre o căruță, cu un sac de ovăz în spate.

— Dumnezeu! Tu ești, Scarlett? exclamă el.

Se descotorosi îndată de sac și, cu bucuria întipărită pe fața lui negricioasă și tristă, se repezi cu mâna întinsă spre tânăra femeie.

— Sunt atât de fericit că te văd. L-am întâlnit pe Will la fierărie. Își potcovea calul. Trenul avea întârziere și zicea că avea timp. Să fug după el?

— Da, dacă vrei, Alex, zise Scarlett, surâzând cu toată durerea ei.

Era atât de bine să revezi pe cineva pe care-l cunoșteai din copilărie!

— Știi. Știi. Scarlett, începu Alex fără să-i lase mâna, îmi pare tare rău de tatăl tău.

— Mulțumesc, răspunse ea, regretând însă că el adusesese vorba de Gerald, a cărui figură și voce se materializă parcă deodată în fața ei.

— Dacă asta poate să te consoleze, Scarlett, să știi că suntem tare mândri de el aici, urmă Alex, lăsându-i în sfârșit mâna. El. el. În sfârșit, socotim că a murit ca un soldat și pentru o cauză demnă de un soldat.

„Ce vrea să spună?” se gândi Scarlett mirată. „Ca soldat? A fost omorât? Sau s-a bătut cu niște scallawag-i, cum făcuse și Tony?” Dar nu voia să audă mai mult. Dacă va continua să-i vorbească despre Gerald, va începe să plângă și nu voia să plângă înainte de a fi cu Will, în câmp, unde nu putea s-o vadă nimeni. În fața lui Will putea să plângă. Will era ca un frate pentru ea.

— Alex, zise ea, nu vreau să vorbesc despre asta.

— Ai dreptate, Scarlett, declară Alex, și fața i se înroși de mânie. Dacă ar fi sora mea, aș. ei bine, Scarlett, n-am vorbit niciodată de rău o femeie, dar dinspre partea mea, cred că cineva ar trebui să-i tragă o bătaie lui Suellen.

„Dar ce l-a apucat acum pe Alex?” se întrebă Scarlett. „Ce caută Suellen în toată afacerea asta?”

— Îmi pare rău să ți-o spun, dar pe aici toată lumea împărtășește felul meu de a vedea lucrurile. Will e singurul care-i ia apărarea. și, bineînțeles, doamna Melanie, dar ea e o sfântă, care nu vede răul nicăieri și.

— Ți-am mai spus că nu vreau să vorbesc de asta, zise Scarlett pe un ton rece, dar Alex nu se arătă jignit, ba chiar păru că înțelege asprimea ei – ceea ce o cam enervă.

Nu-i plăcea să audă un străin bârfind pe cineva din familie și nici nu ținea să arate că nu era la curent cu ceea ce se întâmplase. De ce nu-i comunicase Will toate amănunțele?

Ar fi vrut ca Alex să n-o privească cu atâta insistență. Ghicea că-și dădea seama de starea ei și asta o jena. Totuși, Alex se gândea la cu totul altceva. O găsea pe Scarlett atât de schimbată, încât se întreba cum de o recunoscuse. Poate că schimbarea se datora faptului că aștepta un copil. Femeile se urâteau groaznic când erau însărcinate, și apoi desigur că era îndurerată de moartea bătrânului O'Hara. Fusese fiica lui preferată.

Dar nu, schimbarea asta ținea de ceva mai adânc. De fapt, arăta mai bine decât ultima dată când o văzuse. Îți dădea impresia că mânca pe săturate, de cel puțin patru ori pe zi. Și aproape că nu mai avea aerul acela de fiară hărțuită. Nu mai avea privirea aceea înspăimântată; privirea ei era acum aspră. Chiar când surădea, păstra un aer autoritar și hotărât. Probabil că-i făcea zile fripte bătrânului Frank! Da, se schimbase. Era, cu siguranță, o femeie frumoasă, dar chipul ei își pierduse tot farmecul și toată dulceața. În sfârșit, nu mai avea felul acela măgulitor de a privi bărbații, ca pe niște zei atotștitori.

Dar parcă nu se schimbaseră toți? Alex se uită la hainele lui grosolane și chipul său își reluă expresia amară. Noaptea, când nu dormea și când se întreba cum să facă spre a-și opera mama, spre a da o educație îngrijită fiului bietului Joe, spre a găsi bani pentru a cumpăra un alt catâr, ajungea să regrete că războiul se sfârșise! În timpul războiului oamenii nu-și dădeau seama cât de fericiți erau. Pe atunci aveai întotdeauna ceva de înfulecat, chiar când nu era decât o bucată de turtă, se găsea întotdeauna cineva căruia să-i dai ordine; nu-ți spărgeai capul ca să rezolvi probleme insolubile; nu, în armată n-aveai alte griji decât aceea de a nu fi omorât. Și-apoi, mai era și Dimity Munroe. Alex ar fi vrut s-o ia de soție, dar știa că avea și așa prea multe ființe în cârcă pentru a mai putea să se și căsătorească. O iubea de atâta vreme, și acum obrajii ei trandafirii se ofileau și ochii ei își pierdeau strălucirea de odinioară. Dacă Tony n-ar fi fost silit să fugă în Texas! Un bărbat în plus acasă ar fi schimbat totul. Dragul de Tony, era